

Existuje život po smrti?

Lékaři měli již dávno zajímavé zprávy od svých pacientů, kteří byli oživeni po stavu klinické smrti. V sedmdesátých letech se tímto jevem začal intenzivně zabývat Dr. Raymond A. Moody, jehož kniha "Život po životě" vyšla v Americe již v roce 1975 a vyvolala obrovský ohlas veřejnosti i záplavu podobných knih. Dr. Moody vydal i další pokračování "Úvahy o životě po životě", "Světlo po životě" a "Život před životem". Mimo Dr. Moodyho se velkému zájmu čtenářů těší i knihy: P.H.M. Atwaterová - "Světlo ve tmě", Peter a Mary Harrisonovi - "Podruhé na tomto světě", Glen Williston a Judith Johnstone - "Objevte své minulé životy" a mnoho dalších. Fakta, která jsou obsažena v těchto knihách se v mnohém podobají. Nejedná se o žádné nahodilé zprávy, ale o výsledky seriózního vědeckého pozorování, hodnocení a rozborů.

K daným faktům již zbývá přiřadit jen jednoznačnou teorii, o což se všichni autoři v závěru pokoušejí. Kdo pozorně a bez předsudků přečte doporučené knihy, musí uznat, že výsledky dosavadních výzkumné nelze odbýt mávnutím ruky jako nesmysly, to může udělat jen zapřísáhlý materialista, ale ten ať prosím dále tyto stránky nečte. Jsou určeny především těm, kteří věří, že je "něco nad námi".

Co je to smrt?

Většina "materialisticky" vychovaných lidí je přesvědčena, že po smrti není nic. Pozůstalí zapláčou, tělo uloží do hrobu nebo zpopelní a ve výroční dny úmrtí a na den "Památky zesnulých" položí na hrob kytici a možná si vzpomenou. Život podle nich začíná zrozením a končí smrtí. Před a po není nic. Jak jednoduchá představa!

Znáte v přírodě něco dalšího co by existovalo jen mezi počátkem a koncem? To by přece nemohl platit základní přírodní zákon - Zákon zachování hmoty. Nic nevzniká, nic nezaniká - vše se jen přeměňuje! Proto také život, jako jev nemůže zaniknout. Možná namítnete - vždyť přeci nezaniká, všechna zvířata, rostliny i lidé se přece rozmnožují a žijí dále ve svých potomcích. Ano, ale to se jedná o zachování života druhu, nikoli jednotlivce. Podle toho by každý člověk byl unikátním exemplářem, existujícím jen po dobu života. Vznikl spojením dvou zárodečných buněk, tělo se vyvinulo na základě dědičné informace v DNA a s přispěním různých prvků, nutných pro stavbu buněk a těla, které matka získala z potravy. Novorozenec byl schopný samostatné existence s prvním nádechem a oddělením pupeční šňůry, zpočátku byl závislý na rodičích a ostatních lidech, pak se již sám živil, pracoval a.....nakonec zemřel, když tělo odmítalo dále fungovat. Můžeme se smířit s tímto tradičním, jednoduchým výkladem? Ne!

Budeme-li chtít odpovědět na otázku "Co je to smrt?", budeme muset nejdříve definovat, co je to život, a čím se tyto dva základní stavy existence liší. Pro biologa, zoologa, případně lékaře či filosofa je odpověď samozřejmá - život je stav, kdy organismus přijímá potravu, vyměšuje a vykonává nějakou činnost. Podstata činnosti pochopitelně závisí na druhu organismu: rostliny rostou, zvířata si loví potravu, člověk dělá totéž a mimo to pracuje. Teď jsme zcela náhodně narazili na základní rozdíl člověka a všeho ostatního, a to je práce. K tomuto se však vrátíme jindy.

Není-li tedy nic z tohoto vykonáváno, je organismus považován za mrtvý. Smrt bývá nejčastěji přirovnávána k dlouhému "věčnému" spánku. Ale spánek to není! Ve spánku organismus dýchá, vyměšuje i pracuje - sní, myslí! Spánek tedy nelze ke smrti přirovnávat. Smrt je tedy nic? Musíme se zde obrátit ke starým náboženským tradicím východních kultur, které všechny jednomyslně tvrdí, že při smrti přestává fungovat pouze fyzické tělo. Duše, psyché, vnitřní "já", neboli vědomí přežívá a dále beze změn existuje v nehmotné, duchovní sféře. To je tvrzení natolik závažné, že se ho pokusíme dokázat na základě objektivně zjištěných faktů.

Že víra v posmrtný život je známa od pradávna, lze dokladovat archeologickými nálezy. Nebudu zde vypočítávat, kteří předkové dávali svým zemřelým do hrobů výbavu, jako by osoba dále žila. Kromě běžných předmětů ze zařízení domácnosti, šperků, potravin, domácích zvířat apod., nezdědky byli se zemřelým významným občanem pohřbívání i sluhové, manželka a další osoby se vztahem k zemřelému. Jejich současná smrt byla pravděpodobně "dobrovolně povinná" a patřila k tradicím toho kterého národa. Různé předměty lze nalézt již v hrobech neandertálců, stáří okolo 100.000 let. Nejkrásnější nálezy uměleckých předmětů pocházejí z hrobů významných panovníků, z doby posledních tisíciletí.

Druhým podezřelým faktorem je mumifikace těl zemřelých, jako by pozůstalí chtěli zachovat jejich tělo pro pozdější použití. Tento způsob nenáleží jen Egypťanům, ale mumie byly nalezeny i v Americe, Číně a jinde, lišil se zejména způsob mumifikace a tím i stupeň zachování těla. Z poslední doby je známá zejména mumifikace Lenina....

Za hlavní důkaz existence posmrtného života však lze považovat vyprávění lidí, kteří byli považováni za mrtvé a později byli oživeni. Z vyprávění mnoha tisíců! osob, kteří tyto neobvyklé zkušenosti zažili je možné sestavit typický obraz posmrtného zážitku:

- Člověk má pocit, že se vznáší nad svým tělem, které leží někde po nehodě nebo na operačním stole. Snaží se komunikovat s lidmi v okolí, ale nikdo na něj nereaguje. Někdy zjistí, že je schopen procházet zdí a i jinak se přemisťovat podle svého přání, prakticky v jediném okamžiku.
- Nepocituje žádnou bolest, i když vidí, že jeho tělo je vážně zraněné, či zrovna rozřezávané chirurgy. Obvykle je zcela klidný, pouze se všemu diví.
- Většinu lidí se zdá, že mají jakési duchovní tělo, jemné struktury, obvykle zářící, zatímco jejich fyzické tělo leží někde jinde.
- Bezprostředně po odpoutání od fyzického těla následuje zážitek "průchodu tunelem", na jehož konci vystupují do oslnivého světla. Během cesty slyší obvykle různé zvuky, vibrace či dunění.
- Po průchodu tunelem se obvykle setkávají s průsvitnými bytostmi, z nichž vyzařuje pocit lásky. Mohou to být i osoby blízké, zejména příbuzní, kteří již zemřeli. Scéna se odehrává v nádherné krajině, plné květů a zářivých barev. Někteří lidé se však ocitli i ve vesmíru, kde mohli vidět např. planety Sluneční soustavy.
- Po určité době se setkávají s nesmírně zářící bytostí, plnou lásky a porozumění. Ta jim obvykle sdělí, že se mají vrátit zpátky do svých těl, protože jejich čas dosud nenadešel.
- Lidé mají možnost zhodnotit celý dosavadní život v rychlém sledu scén, kde si zejména uvědomují, kdy udělali dobrý a kdy špatný skutek. Svě činy vnímají jako osoby, kterých se jejich činy týkaly, jako by se staly přímo jimi. Světelná bytost je tomu přítomna a hodnotí jejich činy. Lidé si zpravidla uvědomí, že nejdůležitější v životě je láska, ke všem a ke všemu.
- Pro většinu lidí je nový stav natolik příjemný, že se nechtějí vrátit zpátky do svého těla. Zákrok lékařů je však zdařilý a lidé jsou k návratu donuceni. Procitnutí je obvykle šokem, ve velkých bolestech, ale v reálném světě.
- Většina lidí se po uzdravení povahově změní. Zcela opustí svět bohatství, peněz a společenských zvyků, mají největší radost z maličkostí, ze svých dobrých skutků, z krásy přírody a lásky ke svým bližním.

Lze říci, že všichni se povahově změní k lepšímu a jejich okolí mnohdy tuto změnu nechápe, neboť je znali řadu let jako úplně jiné lidi. Mnozí opouštějí svá dobře placená zaměstnání, obvykle ve vysokých funkcích, kde však museli škodit mnoha lidem a věnují se rodině nebo svým zálibám. Druhou změnou je, že se již nebojí smrti, dokonce její příchod očekávají s radostí. Vědí také, že její okamžik je stanoven a nikdy se nepokoušejí o sebevraždu. Mají také lepší vztah k ostatním lidem, uznávají více jejich názory a mnohdy se snaží studiem získat nové znalosti, které dříve považovali za zbytečné. Co je tedy smrt? Je pouze přechodem duše ze světa hmotného do světa nehmotného. Proces narození resp. vznik života musí být logicky přechodem opačným. Z výpovědí lidí, kteří prožili blízkost smrti lze také zjistit, že v detailech se průběh jejich zkušeností liší. Ne všichni mají zážitky pouze příjemné, mnozí se setkávají s bytostmi hrozivými, prožívají nepříjemné zážitky z minulého života, ocitají se v pusté, šedivé krajině a mají pocity chladu, strachu a v nejhorších případech se ocitají v prostředí, pod kterým si představují peklo. Tyto zážitky zřejmě závisejí na jejich předchozích pozemských vědomostech o věcech duchovní povahy, na jejich náboženské víře a zejména předchozím způsobu života. Nepříjemné zážitky mají tedy lidé materialisticky zaměřeni a hříšní.

Důsledky zážitku blízké smrti.

P.H.M. Atwaterová uvádí ve své knize statistické výsledky průzkumu asi 3000 osob, které prožily zážitky blízké smrti a jejich výpovědi, týkající se změněného pohledu na svět. V podstatě lze konstatovat, že každý člověk mění po prožitku své hodnoty, přesvědčení a řadu tělesných i duševních vlastností. Mezi typické důsledky zážitků patří:

- Lidé mají pocit, že jsou mladší, mají více energie, vzhledově také omládnou (vyhladí se i vrásky!)
- Jsou mnohem citlivější na smyslové podněty, vadí jim jasné světlo (přímý pobyt na slunci), hluk, zápach apod.
- Jsou méně nemocní a rychleji se uzdravují. Preferují homeopatické léky a byliny.
- Mnozí nesnášejí chemické léky, konzervované potraviny, maso (mimo ryby a druběž), stávají se vegetariány
- Je jim odporná hlučná rocková hudba, thrillery v televizi a veškeré násilí. Dávají přednost klasické a etnické hudbě, milují zvuky v přírodě, zpěv ptactva, šumění lesa a moře apod.
- Objevují nové tělesné smyslové schopnosti, rozumí si telepaticky zejména s dětmi, zvířaty a rostlinami. Dokáží vnímat auru a různá elektromagnetická pole.
- Neustále touží po novém vědění, učí se jazyky a hrát na hudební nástroje. Zlepšuje se jim paměť.
- Mnozí získávají léčitelské schopnosti, které v praxi využívají. Jsou schopni vidět do minulosti i budoucnosti. Mají zážitky typu "dělá vu".

Tyto změny se projevují u každého člověka v různé intenzitě a v různé oblasti vnímání. Zvýšená vnímavost na hluk a světlo se projevuje až u 90% lidí, mimosmyslové vnímání asi u 50% a možnost ovlivňovat okolí telepatickými příkazy, případně léčitelské schopnosti asi u 30% lidí.

Co je však na tomto nejzajímavější?

Autor zjistil, že naprosto stejné změny, jaké nastávají u lidí, kteří prošli zážitkem blízké smrti, nastávají i u všech lidí, kteří nastoupili cestu duchovního vývoje. To znamená, že pochopí a přijmou za své základní pravdy o člověku, jeho poslání a smyslu života. Věří v nějakou vyšší moc, stávají se vegetariány, peníze a hmotný prospěch pro ně ztrácí význam, milují děti, přírodu a volnost. Mnozí z "probudilých" získávají léčitelské schopnosti, rocková hudba a světelné efekty jim jsou odporné, stejně jako jakékoli násilí v televizi, včetně politiků jakékoli strany.

Z toho lze vyvodit, že zážitek blízké smrti je jen násilnou a rychlou změnou postoje k životu, na základě poznání, že existuje něco i po smrti, k čemuž dospěje řada lidí i bez katastrofických zážitků, pouhou rozumovou úvahou. Zajímavé také je, že těchto lidí je vždy více v majetkové a třídně rozdělené společnosti (po roce 1989 začali houfně přibývat i u nás), případně se tradičně vyskytují u primitivních, "přírodních" národů a národů s bohatou duchovní tradicí. Jedinou podmínkou pro zlepšení člověka a jeho karmického osudu je tedy poznání!

Co o smrti řekli lidé, kteří k poznání dospěli?

Johann Wolfgang Goethe: "Okamžik smrti je ten, kdy se duše odpojuje od ústřední síly, ale jen proto, aby opět vstoupila do nových vztahů, neboť je svou přirozeností nesmrtelná".

Blaise Pascal: "Člověk je podivuhodný výtvar přírody. Není v jeho silách pochopit, co je tělo, a ještě méně, co je duch, a nejméně, jak je duch spojen s tělem; to je vrchol těžkostí - a přece právě v tom je jeho podstata."

Carl Friedrich von Weizsäcker: "Fyzikální obraz světa není falešný tím, co tvrdí, nýbrž tím, co zamlčuje."

Ano, zde je podstata problému. Dnes se vysmíváme poučkám "osvícené" církve, která měla hlavní slovo ve středověku a stavíme na piedestal vědecké výsledky fyziků, astronomů a dalších oborů, jejichž výsledky jsou měřitelné a opakovatelné. Co když nás přístroje klamou a nezobrazují skutečný stav světa. Žijeme v domněnání, že výsledky zjištěné za pomoci přístrojů jsou správné a nepřipouštíme alternativní pohledy na svět. Jak prosté je prohlásit, že svět je ve skutečnosti úplně jiný, vždyť našimi smysly dokážeme vnímat jen nepatrný úsek reality, omezený frekvencemi a intenzitou podnětů. Stejně omezené jsou i naše přístroje! Ani ten nejlepší mikroskop nezobrazí atom, ani tím nejlepším dalekohledem nevidíme více, jako světelné body. Proč nevěříme těm, kteří tvrdí, že kolem lidského těla existuje mnoho neviditelných "obalů", které běžný člověk nevidí?

Nezbývá, než konstatovat, že "přírodní vědy" jsou vybudovány na základě falešného předpokladu o své neomylnosti, jejich výsledky proto musí být falešné. Nelze prohlásit něco za racionální a něco za iracionální, lze pouze tvrdit, že o některém jevu máme tolik informací, že by snad mohlo být jeho vysvětlení pravdivé, ovšem pouze na základě současných znalostí. Kolikrát již vědci museli přiznat svůj zásadní omyl - viz tvrzení středověkých vědců o tom, že kameny z nebe padat nemohou, protože tam žádné nejsou, že Země je středem vesmíru, a že tělesa těžší jako vzduch nemohou létat. Stejný vývoj nás pravděpodobně čeká i v mnoha oblastech přírodních věd.

Věda na otázku "Co je po smrti?" dosud nedokázala odpovědět. Lidé kteří dospěli k jisté úrovni duchovního poznání to vědí již dávno. Tvrdím, že tato znalost je stejně stará, jako lidstvo. A je možné, že toto vědomí mají zakódovány i rostliny a zvířata - prostě vědí, co je jejich úděl. Přijměme tedy zprávy z "onoho světa" jako fakt, kterému sice nemusíme věřit, ale to je vše, co s ním můžeme udělat. Smiřme se s tím, že život je věčný a dočasný pobyt duše ve hmotném těle je jen krátkou epizodou v existenci naší duchovní podstaty. A z tohoto pohledu se snažme žít!